

Sygn. akt III KK 149/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Korzeniecka- Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza ,
w sprawie C. G.

o wydanie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 23 stycznia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 20 grudnia 2011r., utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w
L.

z dnia 26 września 2011r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. - Kancelaria Adwokacka, kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji, jako obrońcy z urzędu,

3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 30 maja 2011r. do Sądu Okręgowego w L. wpłynął wniosek skazanego C. G. o wydanie wyroku łącznego, który objąłby trzy skazania ze wskazanych przez niego wyroków jednostkowych. W wyniku zażądania nadesłania danych o karalności oraz ustalonych w ten sposób akt spraw, stwierdzono, że na dzień złożenia wniosku, C. G. został 12 – krotnie skazany (k. 23 – 24) i istnieje możliwość połączenia większej ilości wyroków, niż wynikałoby to z pisma skazanego.

Wyrokiem łącznym z dnia 26 września 2011r. w sprawie IV K 171/11 Sąd Okręgowy w L. orzekł o:

1/ połączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami:

- Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 kwietnia 2004r. w sprawie IV K 217/03; kary 2 lat i 6 miesięcy oraz roku pozbawienia wolności objęte karą łączną 3 lat pozbawienia wolności;
- Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 czerwca 2004r. w sprawie XIII K 1760/03; kara roku pozbawienia wolności (początkowo zawieszono ją na okres próby, a następnie zarządzono jej wykonanie);
- Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 lipca 2004r. w sprawie III K 1657/03; kara 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- Sądu Rejonowego w R. z dnia 10 września 2004r. w sprawie II K 409/04; kara 2 lat pozbawienia wolności (początkowo zawieszono ją na okres próby, a następnie zarządzono jej wykonanie);

i wymierzeniu, jako łącznej, kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2/ połączeniu jednostkowych kar wymierzonych wyrokami:

- Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 stycznia 2008r. w sprawie II K 214/07; kary 3 lat oraz 4 miesięcy pozbawienia wolności objęte karą łączną 3 lat pozbawienia wolności;
- Sądu Rejonowego w K. z dnia 2 lipca 2008r. w sprawie II K 106/08; kara 8 miesięcy ograniczenia wolności;

i wymierzeniu, jako łącznej, kary 3 lat pozbawienia wolności.

3/ w pozostałym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzono.

Wyrok łączny zawierał też inne stosowne rozstrzygnięcia, jak o zaliczeniu na poczet orzeczonych kar łącznych okresów rzeczywistego pozbawienia wolności oraz odrębnym wykonaniu tych części wyroków, które nie podlegały łączeniu.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją obrońcy skazanego, w której podniesiono zarzuty:

1. obraży art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu, że przy wymierzaniu jednej z kar łącznych nie zastosowano zasady pełnej absorpcji,
2. błędu w ustaleniach faktycznych przez uznanie, że zachowanie skazanego podczas odbywania kar, nie daje podstaw do redukcji sumy kar i zastosowania zasady pełnej absorpcji.

Wskazując na powyższe obrona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie pierwszej z kar łącznych z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Następnie, późniejszym pismem, obrońca zmodyfikował zakres złożonej przez siebie apelacji i dodatkowo zarzucił:

3. obrazę przepisów postępowania, a to art. 577 k.p.k., poprzez bezzasadne pominięcie przy zaliczaniu na poczet kar łącznych wszystkich okresów rzeczywistego pozbawienia wolności;
4. obrazę przepisów postępowania, a to art. 572 k.p.k., poprzez umorzenie postępowania w sytuacji, gdy istniała procesowa możliwość orzeczenia jeszcze jednej kary łącznej pozbawienia wolności obejmującej inne skazania (Sądu Rejonowego w R. w sprawie II K 322/08, Sądu Rejonowego w R. w sprawie II K 448/08 oraz Sądu Rejonowego w P. w sprawie II K 130/09).

Podnosząc powyższe obrona wniosła dodatkowo o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w nim okoliczności wynikających z opisanych powyżej zarzutów.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011r. orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku i uznał apelację wniesioną na korzyść skazanego za oczywiście bezzasadną.

Jednocześnie w uzasadnieniu tego wyroku stwierdzono, że Sąd Odwoławczy rozpoznając niniejszą sprawę „nie ustrzegł się błędu”, gdyż choć z ustaleń Sądu Rejonowego opartych na informacjach z Krajowego Rejestru Karnego wynika, że w stosunku do skazanego zapadło łącznie 12 niezatartych wyroków, to

w informacji o pobytach C. G. w zakładach karnych dołączonej do opinii o nim (k. 46 – 49) stwierdza się, że zapadł wobec niego również 13 wyrok – Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 maja 2008r. w sprawie IV K 689/07, którym wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (sam skazany przywołał informację o istnieniu tego wyroku po raz pierwszy dopiero w piśmie z dnia 12 września 2011r. – k.81-82). Ponieważ zaś kara wymierzona tym wyrokiem mogłaby wejść w skład drugiej z kar łącznych orzeczonych zaskarżonym wyrokiem łącznym, „oznacza to, że orzeczenia sądu pierwszej instancji, podobnie jak i sądu odwoławczego, dotknięte są wadą prawną wymagającą wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia”.

Kasację od omówionego powyżej wyroku wywiódł obrońca skazanego i zarzucił w niej rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, w szczególności:

- art. 433§1 i 2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. przez zaniechanie uzasadnienia w zakresie wszystkich zarzutów apelacji, w szczególności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych, przez niewypowiedzenie się odnośnie kwestii zastosowania pełnej absorpcji tylko jednej grupy orzeczeń,
- art. 440 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez utrzymanie w mocy orzeczenia, które jest rażąco niesprawiedliwe, a to z uwagi na fakt, że Sąd I instancji nie oparł orzeczenia na całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, choć jego zmiana lub uchylenie na korzyść skazanego było obowiązkowe, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Mając na uwadze powyższe, obrona wniosła o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swego wyroku, choć dostrzegł, że pismo istotnie rozszerzające zakres zarzutów apelacyjnych, zostało złożone przez obronę po upływie terminu do wniesienia apelacji, to z okoliczności tej nie wyciągnął jakichkolwiek wniosków procesowych. Co zaś najistotniejsze, w omawianym uzasadnieniu, ograniczył się wyłącznie do omówienia zarzutów podniesionych w owym piśmie, nie ustosunkowując się nawet w najmniejszym stopniu do zarzutów apelacyjnych.

Już samo postąpienie w taki sposób, trafnie zostało ujęte przez kasującego, jako stanowiące obrazę art. 433§1 i 2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. Dostrzegając nawet jakość postawionych przez obronę zarzutów, nie sposób przyjąć, że faktyczny brak rozpoznania skargi apelacyjnej, nie jest rażącym naruszeniem prawa, które mogło pozostawać w istotnym związku z treścią zapadłego w sprawie wyroku. W tym zakresie zatem, kasacja odpowiada warunkom z art. 523§1 k.p.k.

Zasadny jest też drugi z podniesionych w skardze zarzutów. Na uchybienie to w uzasadnieniu swego wyroku wskazał już Sąd Apelacyjny. Pozostaje zatem stwierdzić jedynie, że jak wynika z dołączonych na etapie postępowania kasacyjnego akt sprawy VI K 689/07 Sądu Rejonowego w P., w dniu 27 maja 2008r. C. G. został skazany wyrokiem zaocznym tego Sądu za popełnienie w dniu 6 marca 2007r. czynu z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (k. 137). Wyrok ten uprawomocnił się nie będąc zaskarżony przez żadną ze stron. Jak wynika z akt Wp 112/08 dołączonych do tej sprawy, skazany karę tę odbył w całości, w okresie od dnia 23 sierpnia 2010r. do dnia 23 czerwca 2011r. (k.21). Mając zatem, przede wszystkim, na uwadze datę popełnienia opisanego powyżej czynu, oraz fakt, że skazanie tym wyrokiem, nie było przedmiotem badania przez Sądy obu instancji, stwierdzić należy, że zasadnie obrona postawiła zarzut rażącej obrazę prawa procesowego w postaci naruszenia art. 440 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Ponieważ zaś skutku tego uchybienia upatrywać należy w wadliwym sposobie ukształtowania jednej z orzeczonych kar łącznych, oczywistym jest też i to, że mało ono istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a więc również w odniesieniu do tego zarzutu kasacja spełnia wymogi z art. 523§1 k.p.k.

Mając na uwadze, że oba zarzuty podniesione w kasacji ocenić należy jako zasadne, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Odwoławczemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten powinien rozpoznać zarzuty podniesione w apelacji, a także dostrzec te, wyżej omówione okoliczności, które winien mieć na uwadze z urzędu. Konieczne będzie też uzyskanie aktualnych danych o karalności skazanego dla weryfikacji informacji znajdujących się w aktach sprawy, również w odniesieniu do aktualnego stanu wykonywania kar pozbawienia wolności wymierzonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

O kosztach obrony z urzędu świadczonej w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie §14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).